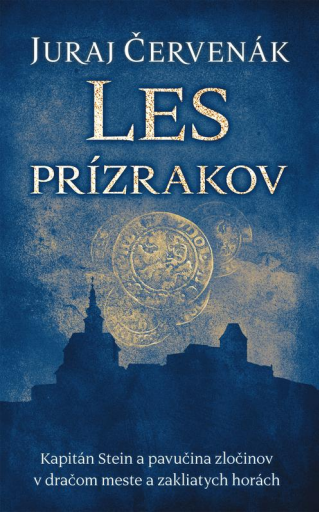

JURAJ ČERVENÁK

LES PRÍZRAKOV

The background of the cover is a dark blue, textured surface. In the lower half, there is a dark silhouette of a town or castle with several towers and spires. Overlaid on this and the background are several golden, circular medallions or coins. The most prominent one in the center features a heraldic crest with a lion and a bear, surrounded by the text 'DOLNÝ' at the top and 'MESTO' at the bottom. Other similar medallions are visible behind it, creating a sense of depth and mystery.

Kapitán Stein a pavučina zločinov
v dračom meste a zakliatych horách

LES
PRÍZRAKOV

JURAJ ČERVENÁK

LES
PRÍZRAKOV

*Kapitán Stein a pavučina zločinov
v dračom meste a zakliatych horách*

sloart

Text © Juraj Červenák 2019
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2019

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-3917-8

KAPITOLA PRVÁ

Traja muži sa takmer poškriepia kvôli príbehu o založení chýrečného mesta Trutnov. Cesta ich dovedie do mlyna pod lesom, kde však nenájdu, po čo prišli.

V lese bolo ticho ako na cintoríne, dokonca aj podkovy a kolesá štrkotali na zamrznutej ceste akosi hlucho, zastre-
ne, zvuk viazol v spletiach nahých konárov.

„Podaktorí vravia, že tí dvaja natrafili na lesnú vílu,“ rozprával Jakub Diviš na kozlíku s opratami v rukách. „Pô-
vabnú ako jarný úsvit, plavé vlasy nespútané, pery červe-
né, šaty hebké a priehľadné sťa závoj. Zvodne sa vykrúca-
la rovno pred ich očami...“

„Sprostosť,“ uťal Stein. Sedel na ovčej huni vedľa Diviša a natriasal sa v nepravidelnom rytme voza. S každým slo-
vom mu od úst stúpali biele chumáče a na fúzoch a huňatom
leme pláštla sa zrážala inovatka. „Čeladníci zazreli obrovské-
ho havrana. Krúžil nad lesom, hlasno krákal a podchvílou
klesal a zase stúpал, akoby tam ležala zdochlina. Za ním tí
dvaja šli, nie za polonahou lesnou strigou. Kto čosi také vy-
myslel? Nie ty sám, Jakub? Len sa priznaj. Mal by si sa koneč-
ne oženiť, aby si prestal blúzniť o takých bezbožnostiach.“

„Ja že som...? To nie, pane, namojdušu! Žiadnu vílu som
si nevybájlil. Rozprával mi to Vašek, vraj to započul v krč-
me u...“

„Že ma to neprekvapuje! Aj tvojmu bratovi už treba nájsť
ženu. Je o dobré dva roky starší ako tuná Jaroš, dávno si
mal založiť vlastnú rodinu a ako poriadny kresťan splodiť
aspoň tri deti.“ Stein zavrteľ hlavou. „Zasraná víla! Kto po-
kazi pekný, poctivý príbeh tým, že doň vopchá chlipnú ra-
dodajnú hriešnicu? Dofrasa! Bol to havran. On ich dovie-
dol k priepasti.“

Chvíľu sa ozýval iba hrkot kolies a cvengot podkov. Diviš po očku zazeral na kapitána, ale napokon hodil plecami a pokračoval.

„Zvedaví paholci teda s úžasom zízali do rokliny. Steiny tvoril červenastý pieskovec, just taký, z akého sú postavené najstaršie domy v Trutnove, aj časť hradieb. Na dne rozsadliny sa však prevažoval hustý opar, a keď zaňuchali, skrútilo im nosy – nebola to hmla, lež dym. Z neho sa znenazdajky vynoril obludný plaz, šupinaté dračisko, hadí chvost, zuby ako meče. Zazrel tých dvoch, blysol žeravými očami, rozdvínil papuľu a vychrlil záplavu ohňa. Čeladníci len v poslednej chvíli vzali nohy na plecia a ozlomkry bežali naspäť do veže svojho pána Albrechta. Tam ich rozprávaniu najprv nikto neveril, ale pán z Trautenbergu nutne potreboval kameňolom, nuž zvolal mužov a vybrali sa k rokline. Tam sa Albrecht na vlastné oči presvedčil, že obluda naozaj jestvuje; on sám sa ledva zachránil pred jej ohňom...“

„Prečo nevzlietol?“ spýtal sa Jaroš.

Diviš i Stein sa obzreli. Seržant sa v sedle koňa držal tesne za vozom. Klobúk mal nasadený na šatke, ktorou si omotal celú hlavu. Vytrčal spod nej len jediný pramienok čiernych vlasov.

„Kto? Albrecht?“ spýtal sa Stein, akoby cez kožušinovú čiapku narazenú až na uši dobre nepočul.

Jaroš mal mierne prižmúrené oči a zavše mu nebadane šklblo ľavým kútikom úst. Baval sa.

„Drak. Mal predsa krídla. Aj na mestskom znaku ich má.“

Stein sa zamračil a spýtavo pozrel na Diviša. Kočíš pretiahol tvár.

„Žiadne lietanie sa v príbehu nespomína.“

„Prečo nie?“ húdol si Jaroš svoje. „Ak mal drak krídla...“

„Malé. Zakrpatené. Neuniesli takú opachu. Aj sliepka má krídla a neodletí.“

„Netvor teda vôbec nevylietol z rokliny? Neprenasledoval paholkov ani rytiera s družinou?“

„Nie. Hniezdil tam dole. O niekoľko dní sa pán Albrecht vrátil s plánom, ako draka lapíť. Nechal zhotoviť veľkú drevenú klietku...“

„Čo tam žral?“

Stein sa znovu obzrel. „O čo vám ide, seržant?“

„Ak drak stále čupel v priepasti, čím sa živil?“

„Koho to zaujíma?“

„Mňa, pane.“

„Možno do tiesňavy padala zver otrávená dračím dychom.“

„Presne tak,“ pritakal Diviš. „V príbehu sa vraví, že potvora ležala na vrstve kostí a lebiek.“

„Myslel som si,“ pokýval Jaroš hlavou. „Za všetko môžu výpary.“

Stein naňho nepekne zagánil a zafučal. „Aké výpary zasa? Dofrasa, seržant!“

„Len sa snažím prísť na to, čo sa za tou povestou skrýva.“

„Prečo by sa za ňou niečo skrývalo?“

„Podľa všetkého puklinami v priepasti unikali z hlbín zemské výpary. Stáva sa to, počul som o miestach, kde záhadne hynula zver a z neba padali vtáky, poverčivá sedlač hneď lamentovala o kliatbe, bosoráckom kruhu, dokonca verila, že je tam brána do pekla. Bol to však iba jedovatý dym z podzemia. Čosi také bude aj prípad trutnovskej rokliny. Výpary spôsobovali vidiny, a ak sa ich niekto nadýchal viac, mohol aj omdlieť alebo prísť o život. Okrem toho, asi to bola horľavá látka, takže keď si niekto posvietil do prepadliska fakľou, dračí oheň bol na svete. V skutočnosti sa to dá všetko celkom jednoducho...“ Mladík zmĺkol. Stein mal na srieňom cifrovanej tvári výraz, aký zvykol nasadiť, keď sa o niečom priečil s Matejom Barbaričom.

„Poverčivá sedlač?“ ucedil.

„Kapitán, hádam neveríte, že tam naozaj... chcem povedať...“ Jaroš zmĺkol.

„Týmto mudrlantstvom ste sa museli nakaziť od notára. Nič medzi nebom a zemou, všetko sa dá vysvetliť učeným rozumom. Ako je potom možné, že na trutnovskej radnici roky visela vypchatá dračia mrcina?“

„Nuž, popravde,“ skúsil to seržant, „narafičiť čosi také nie je až taký kumšt.“

„Jaroš.“

„Pane?“

„Neserte ma.“ Stein sa obrátil dopredu a zavrčal na Diviša, aby popohnal záprah.

Jaroš nasledoval voz v úctivej vzdialenosti. Usúdil, že bude lepšie nechať záver povesti nedopovedaný.

Hoci do Narodenia Pána zostávali už len dva dni, snehu nebolo. Na Martina sa nasypalo skoro po kolena, vyzeralo to na ďalšiu zimu, čo bude dlhšia a tuhšia ako tá predchádzajúca, ale koncom novembra sa vrátili slnečné dni, teplo a odmäk. Sneh sa udržal len v tienistých lesných zákutiach a na svahoch Krkonôš, lemujúcich severný obzor. Niekoľko dní pred Vianocami udreli mrazy, ale obloha zostávala zväčša čistá, blankytná, ani stopy po ťažkých snehových mračnách.

K zvuku kolies a konských krokov sa pridalo zurčanie vody. Vlčický potok ešte celkom nezamrzol, medzi ľadovými škrupinami akoby vyrastajúcimi z brehu stále tiekol veselý prúd. Voz a jazdec prešli na druhý breh a ďalej pokračovali pozdĺž krivolakého koryta.

Vľavo sa tiahol les, vpravo sa krajina otvorila do lúk a polí. Zo sychravého oparu, ktorý sa zakrádal pomedzi buky a brezy, vystúpila silueta stavby. Žiadna chatrč, poriadny dom. Pri bočnej stene sa nad murovaným žlabom týčilo veľké lopatkové koleso, ale nekrútilo sa. Drevený náhon vedúci k jeho hornej časti zostal zavretý.

„Prečo nemelú?“ začudoval sa Stein. „Kým tečie voda, škoda to nevyužiť.“

Údiv sa zmenil na podozrenie, keď zabočili na predný dvor a zazreli odchýlené dvere. Diviš pritiahol opraty. Stein vrhol na Jaroša znepokojený pohľad, seržant krátko prikývol – kto v takomto mraze zabudne zavrieť? Obaja ako na povel zdvihli hlavy a zistili, že z komína sa nedymí.

„Doriti,“ zašomral Stein a pomaly zliezol z kozlíka – dával si pozor na ľavú nohu, v zime ho koleno pošramotené tureckým šípom omínalo viac než inokedy, „mal som si vziať pušku.“

Jaroš zosadol z koňa a zo závesníka na opasku vytiahol tesák; pred časom ho počas účtovania s viedenskými sprisahancami zlomil, ale do rukoväte z parohu dal potom vsadiť celkom novú čepeľ – táto bola skoro o dve piade dlhšia, s rozšíreným zakriveným hrotom a pílovými zubami naproti ostriiu. Zistil, že zbraň je teraz lepšie vyvážená a viac mu sedí do ruky. Dokonca so sebou prestal vláčiť obojručný meč, ktorým donedávna všetkých strašil.

„Pane,“ zachripel z voza Diviš, „myslíte, že tu k niečomu došlo?“

„Pst,“ zahriakol ho Stein, spod plášťa vylovil pištoľ a hlavňou ukázal na vchod. Jaroš opäť mlčky pritakal (na mnoho vecí už nepotrebovali slová), prikročil k dverám a opatrne ich otvoril dokorán; pánty iba slabučko vrzli. Chvíľu načúval, potom zmizol v prítmí pitvora.

Stein nasypal dávku prachu na panvičku pištole, cvakol ocieľkou, odvrátil sa od budovy a zrakom skúmal okolie. Nikde žiadny pohyb. V maštali, chlieve, šope a kôľňach bolo až nepatrične ticho. Zvrštil obočie.

„Pes,“ spomenul si.

„Pane?“ spýtal sa Diviš, ale Stein ho opäť umlčal rúznym gestom, urobil pár krokov a nazrel za roh domu. Pes tam bol, stále na reťazi, ale nešklbal ňou ako zvyčajne. Nečudo – s mozgom lezúcim z rozbitej lebky a jazykom primrznutým ku krvavej kaluži už nešklbe nikto ničím.

„Kapitán?“

Stein sa prudko zvrchol ku dverám. Jaroš mu pokynul z prahu.

„Poďte. Rýchlo.“

Seržantova tvár zriedka prezrádzala jeho vnútorné rozpoloženie, ale Steinovi už stačili aj drobné náznaky. Hneď vedel, že vnútri to bude zlé.

„Počkaj tu,“ prikázal Divišovi. „Keby si zbadal čokoľvek nezvyčajné, zakrič.“

Mlynárovu ženu našli v hlavnej komnate, ležala na lôžku pri peci zviazaná šnúrou na vrecia. Vlasy mala rozpustené a strapaté, tvár dobitú a spuchnutú takmer na nepoznanie, živôtik rozkmasnutý s jedným ňadrom von (bradavku vrúbili stopy po zuboch), sukňu a spodničku potrhane a vyhrnuté, stehná pokryté modrinami a zaschnutou krvou.

Steina prekvapilo, že hrudník sa jej stále slabo dvíha a počuť chraptavý dych.

„Božemôj. Seržant, putá.“

Jaroš sa sklónil k žene, no len čo sa jej dotkol, strhla sa, zažmurila škárami v opuchlinách, zakvílila a začala sa mykať.

„Pani Feystová,“ naklonil sa k nej kapitán, „to som ja, Joachim Stein zo Striebornej skaly. Upokojte sa. Už sa nemáte čoho báť.“

Napriek pretrvávajúcemu odporu Jaroš zbavil neboráčku pút a prehodil cez ňu perinu, doteraz zhrnutú na dlážke pri posteli. Spomedzi rozbitých pier sa drali čoraz hlasnejšie vzlyky – žene sa vracali spomienky na hrôzu, ktorú zakúsila.

„Postaráme sa o vás, pani Feystová,“ chlácholil ju Stein. „Seržant, pohľadajte mlynára.“

Jaroš prikývol a zamieril k dverám do mlynice. Stein priťahol k lôžku stoličku a sadol si. Huňatú čiapku s trsom sojčích pierok za sponou si zložil, aby ho mlynárka lepšie videla.

„Pani Feystová,“ opakovaním jej mena zdôrazňoval, že nie je cudzinec, „potrebujem vašu pomoc. Vnímate ma? Rozumiete? Viem, že nemáte síl nazvyš, ale skúste sa spamätať a povedzte mi...“

„Hanba,“ vyrazila zo seba. „Taká hanba!“

„Hanbiť by sa mali tí, čo vám ublížili. A ak nemajú svedomie, ja alebo kat ich už prinútime, aby sa kajali. Na to vám dávam svoje slovo. Teraz však potrebujem nájsť vášho manžela. Viete, kde je?“

Žena zabedákala hlasnejšie a vytiahla si perinu až k nosu. Stein si vzdychol.

„Je to dôležité, pani Feystová.“

Čosi zamumlala cez okraj periny.

„Prosím?“ naklonil sa k nej. Odtiahla sa a znovu zafňukala, ale potom premošla nárek derúci sa z prs a zreteľnejšie povedala:

„Pivnica.“

„Pivnica? Váš muž je v pivnici?“ Stein sa poobzeral. „Kde je vchod?“

Spod periny sa vystrčila rozochvená ruka. „Tam.“

„Pani Feystová,“ povedal Stein a zase vstal, „teraz sa na chvíľu vzdialim. Zistím, čo je s vaším mužom a hneď sa vrátim, sľubujem. Seržant!“

Z mlynice zazneli kroky a do paloty nazrel Jaroš. Stein už kríval ku dverám do predsieni.

„Potrebujeme svetlo.“

Mladík zobral zo steny kahanec, položil ho na stôl a po chvíli škrtania kresadlom zapálil knôt. Mlynárka napodiv stíchla, zatajila dych, vypliešala oči a napäto po-

čúvala. Jaroš našiel kapitána stáť v pitvore pred tmavým výklenkom, v ktorom sa rysovali dvere. Kľúč bol v zámke. Stein odomkol a pokynul Jarošovi. Pobočník posvietil na príkre drevené schody. Pod nimi sa čosi pohlo, začuli šramot a pridusené mumlanie.

„Chvalabohu, žije,“ odľahlo Steinovi. „Zavolajte Jakuba, nech ide zakúriť. Je tam zima ako v psinci.“

*

„Prišli včera večer,“ rozprával Feyst trasľavým hlasom. Bol to dobre živený muž zhruba v Steinovom veku, ale udalosti uplynulých hodín akoby mu pridali desať rokov a ubrali aspoň dvadsať funtov. Podľa ponosovania na ostré pichanie v boku Jaroš odhadoval, že má zlomené rebro, možno dve, a rozprával šušlavo, lebo prišiel o pár zubov. Zápästia mal zodraté do krvi, ako sa pokúšal vykrútiť z pút.

Napil sa zohriateho vína a zastenal. „Pes začal brechať, tak som sa šiel pozrieť, koho k nám tak neskoro čerti nesú. Koho alebo čo. Lesy sa hemžia vlkami a medveďmi, veď to viete sám, pán kapitán, mali ste do činenia s tým ľudožrútom spod Čiernej hory...“

„Jeho hlavu mám vystavenú nad kozubom.“

„Bohu vďaka, pán kapitán, Bohu vďaka! Takže, akurát som odomkol dvere, keď zaznel úder. Pes len jediný raz zaskučal a stíchol. Hneď mi svitlo, že to nebude vlk ani medveď. Zľakol som sa, že je to sám strašný,“ mlynár stlmil hlas a naklonil sa bližšie k Steinovi, „Rübezahl.“

„Rübezahl?“ spýtal sa Jaroš.

Obaja ho preklali očami a varovne zasyčali.

„Nie tak nahlas, mladý pán,“ šepotal Feyst. „Nechceme ho privolať. V zime schádza z hôr a túla sa lesmi v údoliach, zháňa niečo na zjedenie a straší lovcov a pocestných. Vraj ho pred mesiacom videli pri Weigelsdorfe, akurát keď sa prehnala tá fujavica.“

„Pri Weigelsdorfe?“ vyhrkol Jakub Diviš, ktorý práve zavrel železné dvierka na peci a vzpriamril sa. Horiace polená praskali a miestnosťou sa šírilo príjemné teplo. Mladík si ukazovákom načrtnol pred tvár kríž. „Blízko. Videli ho dobre?“

„Statná postava s chvostiskom a kopytami, na hlave parožíe, v ruke ťažká hrčavá palica...“

„To bol on, namojveru.“

„Čo je zač?“ zaujímal sa Jaroš.

„Duch hôr,“ odvetil mu Stein. „Ovláda živly, najmä vietor a dážď, a trestá ľudí za ich...“ Náhle zmlkol a úkosom sa zamračil na seržanta, ktorému už zase šklbalo kútikom úst. „K veci. Pán mlynár, začuli ste, ako niekto zneškodnil psa.“

„Tak. Chcel som rýchlo zavrieť, ale vtom do dverí vrazil chlap a voľačím ma ovalil po hlave. Poskladal som sa ako prázdne vrece. Potom ma tí lotri vyvliekli na priedomie a tam mi naložili, čo sa do mňa zmestilo, hlava-nehlava. Po kopanci do zubov som upadol do mrákot, a keď som prišiel k sebe, ležal som niekde v zime a tme, zviazaný ako snop, boľavý a krvavý, tak ako ste ma neskôr našli. Všetko som počul kdesi nad sebou, nuž som sa dovätípil, že ma zhodili do pivnice. A tie zvuky...“ Mlynárovi preskočil hlas a zaškúlil na ženu, ktorá pod perinou ani nemukla a keďže mala z očí úzke škáry, nevedeli odhadnúť, či bdie, alebo zaspala od vyčerpania. „Tie zvuky... Bodaj ich mor zožral, skurvysynov! Markétka ma volala menom, prosila o pomoc a zľutovanie, no ja som sa nedokázal ani pohnúť. Všetko som počul, všetko...“

Feyst položil pohár a ukryl si tvár do dlaní. Plecia sa mu triasli priduseným plačom. Stein sa naňho díval a jeho výraz prezrádzal, že v ňom klokoce hnev.

„Pán Feyst.“

Mlynár si poutieral tvár, pričom so slzami rozmazal aj zvyšky krvi a prachu z pivnice.

„Koľko ich bolo?“ spýtal sa Stein.

„Dvaja.“

„Iba dvaja?“

„Prekvapili ma, načisto zaskočili...“

„Ako vyzerali?“

„Nemám potuchy, pán kapitán.“

„Kvôli tme.“

„Aj to, ale hlavne mali masky. Konopné vrecká s vyrezanými otvormi na oči, uviazané pod krkom.“

„Hm. Takže masky.“ Stein pozrel na Jaroša, ktorý stál opretý o hranu stola.

„Zrejme to neboli vagabundi, čo náhodou prechádzali okolo,“ potvrdil kapitánovu domnienku. „Inak by sa neobťažovali s maskovaním.“

„Božeuchovaj,“ hlesol Feyst. „Myslíte si, že ma takto do-riadiť niekto známy?“

„Nieko, koho by ste mohli znovu stretnúť a spoznať,“ prikývol Stein. „Zrejme žije nablízku, vo Vlčiciach alebo Trutnove. Ďakujte Bohu, že to lotri vymysleli takto. Vždy je naporúdzi aj jednoduchšie riešenie, ako obeti zabrániť v svedectve pred súdom. Hlasy ste nerozoznali?“

„Veru nie, pán kapitán,“ krútil Feyst hlavou. „Ráčte odpustiť, veľmi ma to mrzí.“

„Nenesiete žiadnu vinu.“

„Pravdaže nesiem. Sklamal som vás. Zverili ste mi do opatery prasiatko, a tie pľuhy ho ukradli, toľká škoda, už bolo naozaj pekne vykŕmené, ledva stálo na nohách, samá slanina...“

„To nech vás teraz netrápi,“ zarazil ho Stein. „Musíme sa postarať o celkom iné svine. Keď s nimi skončíme, tiež budú ledva stáť na nohách.“

„Ako je Boh nado mnou, nahradím vám úhону, pán kapitán, grošíky mám schované, tie isto nevyhrabali, sviňu zaplatím.“

„Žiadam čosi také?“ opáčil Stein už trochu podráždene. „Ukradnuté prasa nájdeme. Aj vaše ovce a kozy. Veď je to malé stádo, lupiči ho isto nehali ďaleko, budú chcieť korisť čo najskôr predať. Spýtame sa v dedine, a keby tam nič nevedeli, zjídeme do mesta. Len škoda, že ste si nevšimli niečo, podľa čoho by sme ich spoznali. Vypátrame ich aj bez toho, ale...“

„Nemal prsty.“

Štyria muži otočili tváre k posteli. Ukázalo sa, že pani Feystová je stále pri zmysloch.

„Čo vravíte?“ spýtal sa Stein opatrne.

„Jednému z nich... chýbali prsty. Dva. Malíček a prsteník na pravej ruke. Keď ma držal, zatiaľ čo jeho kumpán...“ Mlynárka zmĺkla a opäť tlmene zakvílila. Feyst premohol bolesť, vstal a farbavo sa šuchtal k posteli.

Zachmúrený Stein pozrel na Jaroša. „Nájdete nejaké stopy? Zem je zamrznutá.“

„Po zvieratách zostáva trus. A keď ich je viac...“

„Výborne. Chcem hneď vyraziť.“

„Nemáte koňa, pane,“ pripomenul Diviš.

„Vezmem si voz. Ty zostaň tu, Jakub, počkáš na náš návrat. Feystovcom sa zide pomocná ruka.“ Stein kývol hlavou k lôžku, kde sa mlynár posadil na peľasť a hladil manželku po vlasoch. „Čo myslíte, seržant,“ spýtal sa tlmene, „prežijú to?“

„Ak nemajú vnútorné zranenia...“ pokrčil Jaroš plecami.

„Čo je neisté.“

„Keď vydržali celú noc a pol dňa, zrejme to zvládnu.“

„Pre istotu im z Vlčíc pošleme mastičkárku. Tá bosorka zrejme obcuje s rohatým, ale žena od nej kúpila balzam, ktorý mi naozaj tíši bolesť v kolene.“

Ešte raz uistili mlynára, že zločin nenechajú nepotrestaný, rozlúčili sa s Feystovcami aj Divišom a vyšli na priedomie.

„Šľak to trafil,“ zašomral Stein, keď sa štveral na kozlík. Jaroš naňho spýtavo pozrel.

„Nabudúce bez flinty nevytiahnem päty z domu.“

KAPITOLA DRUHÁ

Stein zatrhne zakáľačku. V obávanom trutnovskom hostinci hľadá svoj ukradnutý majetok a dostane sa do sporu s tými, čo žijú v tieňoch.

Ovca čosi tušila, bečala a vrtela sa, ale Išmael bol skúsený šochet, chytil ju za prednú i zadnú nohu, šikovným pohybom ju položil na zem, kľakol si k nej a potom ju trpezlivo hladkal a chlácholivým hlasom recitoval z Talmudu, až kým sa zviera celkom neupokojilo. Takmer láskavo zvrátil ovci hlavu, odhalil krk a našiel správne miesto. Nastal čas. Siahol za seba, zobral pripravený nôž a priblížil dokonale nabrúsené ostrie k ovčiemu krku. Zakáľačka bude kóšer len vtedy, ak zviera nepocíti žiadnu bolesť a okamžite vykrváca. Chce to rýchly, plynulý ťah čepeľou...

„Stáť!“

Išmael vyľakane zdvihol zrak. Aj ovca sa strhla, vypútila oči a zabečala.

„Zakazujem vám ju zarezat!“ skríkol muž na kozlíku voza, ktorý práve zastal na dvore pred maštaľou. Vedľa neho pritiahol uzdu jazdec s tesákom pri boku.

„A to už prečo?“ opáčil Išmael, ale nôž odtiahol a ovcu pustil. Vyskočila na tenké nôžky a rozbehla sa kade ľahšie. Mäsiar vstal a rukou, v ktorej nedržal nôž, si oprášil kolena. „Je to moja ovca, môžem si s ňou robiť čo chcem.“

„Omyl. Ovca patrí mlynárovi Feystovi od Vlčického potoka.“

Išmael zvrátil husté tmavé obočie a nevlúdne si premeral muža v huňatom plášti a kožušinovej čiapke.

„Vás ja poznám. Rytier Stein zo Silberštejnu. Lovec zločincov, ako sa povára, neľútostná ruka spravodlivosti. Ale

tentoraz ste na zlej stope, kapitán. Ovcu som poctivo kúpil, aj niekoľko ďalších, k tomu pol tucta kôz.“

„Od koho?“ prerušil ho kapitán netrpezlivo.

„Čo vás do toho?“

Stein zmeravel. Na chvíľu sa zdalo, že stíchli všetky zvuky. Šochet pod kapitánovým pohľadom nevdojak vtiahol hlavu medzi plecía a ruku s nožom schoval za chrbát.

„Chcel som len povedať...“ zahabkal, ale Steinovo vrčanie ho umlčalo.

„Dobre ma počúvaj, žid,“ naklonil sa kapitán z kozlíka. „Mám boľavé koleno, je mi zaťažko zosadať z voza. Ale ak neprejavíš viac ochoty odpovedať na otázky, zosadnem. Zaručene budem ešte nasratejší ako teraz, a to už vo mne hrajú všetci čerti. Rozumieme si? Dobre. Ten, čo ti predal čriedu, ju ukradol z mlyna od Feysta. Okrem toho sa dopustil ďalších zločinov, ešte odpornejších než krádež. Sledovali sme jeho stopu cez Vlčice a Weigelsdorf až k Pražskej bráne. Tam nám strážnik prezradil, že videl dvoch trhanov poháňať ovce a kozy k židovským chýžiam na predmestí pred Horskou bránou.“

„Urodzený pán rytier, stádo som nadobudol poctivo, prisahám pri všetkých prorokoch! Nemal som ani potuchy, že ich Křen dakde ukradol, ten hadí jazyk ma obaláchal, že sa mu naskytna výhodná kúpa od istého sedliaka z...“

„Křen?“ prerušil ho Stein.

Išmael preglgol, až sa mu dlhá brada zachvela. „Křen. Tak ho volajú. Nepoznám jeho pravé meno.“

„Chýbajú mu dva prsty na pravej ruke?“

„To nie, pane.“

„Isto?“

„Ale jeho spoločníkovi áno. Tuto,“ prešiel si Išmael tupou stranou noža po malíčku a prstenníku, „tieto dva.“

„Meno kumpána?“

„Nepoznám. Ani prezývku. Ustavične sa ťahá s Křenom, ale nikdy som ho nepočul vyriecť jediné slovko, je to taký kolohnát, o hlavu väčší odo mňa, mocný, zjazvený ako z vojny. Z očí mu nejde nič dobré.“

„A predsa si s týmito pochybnými osobami uzavrel obchod. Ani ti nenapadlo, že lichva môže mať nezákonný pôvod.“

„Ponúkli dobrú cenu,“ rozhodil Išmael rukami. „A aj tú som ešte o tretinu zjednal.“

Stein si odfrkol. „Kde ich nájdem?“

„V meste,“ ukázal šochet palcom cez plece. „Akiste šli prepiť utŕžené groše.“

„Do ktorého hostinca?“

„To naozaj neviem, pane, ale takí ako oni určite nechodia k *Bielemu koňovi* či *Smädnému kráľovi*.“

Kapitán sa ponad strechy domcov na predmestí zadíval k ošumelým trutnovským hradbám – vrúbili skalnatú vyvýšeninu nad Úpou. Zamyslene pokýval hlavou a opäť sklonil zrak k židovskému mäsiarovi.

„Tie ovce a kozy sa vrátia majiteľovi, rozumieš? Neopováž sa žiadnu zarezať.“

„Pán rytier, nemôžete mi ich len tak zhabať. Dal som za ne...“

„Suma ti bude vrátená. V plnej výške. Máš moje slovo.“

„Och, tak potom...“

„Posledná otázka: Mali tí dvaja so sebou prasa?“

„Veru hej. Pekne vykŕmené. Chcel som ho kúpiť...“

„Ty?“

„Ja viem, iste, pravdaže. Čisto na kšeft. Predal by som ho hádam za dvojnásobok, také bolo pekné. Brava mi však pustiť nechceli, vraj ho sľúbili inde. Povedal by som, že o tomto čase už majú bruchá napratané jeho mäsom.“

Stein ohrnul pery. „Pre ich vlastné dobro dúfam, že sa mylíš.“

*

Ulička obďaleč Sliezskej brány sa nazývala Koželužská. Ako každá ulica na svete, v ktorej sa nachádzali garbiarne, aj táto smrdela ako diablovej latríny. Obyvatelia Trutnova však prisahali, že to nerazia len spracúvané kože, všetok ten surový odpad, loj a lúh, ale je to aj pamiatka na draka. Práve tu, blízko skalísk nad Úpou, vraj kedysi zívila zlopovestná roklina. Bola síce dávno zasypaná, ale zo zeme dodnes sálal smrad beštie.

Pochopiteľne, kto tu nemal čo pohľadávať, vyhol sa páchnucej štvrti oblúkom. Aj tí, čo smerovali k mostu na Dolné

predmestie, v týchto častiach mesta radšej pridali do kroku. No nie iba kvôli smradu a špine. Okolie Sliezskej brány neobľubovali ani mestské hliadky, takže tu mali raj rôzne nezákonné živly – od žobroty, pobehlíc a pouličných zlodějov až po lúpežníkov a najomných vrahov.

Stein si zhlboka vzdychol a skrivil ústa ako človek, ktorý už ťažkostiam tohto druhu viackrát čelil a vie, ako ich zvládnuť, ale napriek tomu nemá ani najmenšiu radosť z toho, že sa podobným bahnom musí brodiť znova.

Vývesný štít hostinca *Havrania roklina* mohol rozprávať príbehy. Ani nie samotný znak, drzo ukradnutý z mestského erbu, lebo farbu obrúsili živly a havran s prsteňom v zobáku sa dal rozoznať len s veľkou dávkou predstavivosti; štít na dvoch reťaziach však niesol zreteľné stopy po guľkách, na vonkajšom okraji bol obhorený, a keď sa Stein pozrel lepšie, zazrel rovno z havranovej hlavy trčať zvyšok šípky z kuše.

„Urodzený pán...“ ozvalo sa sprava a z tmavej uličky vošla do svetla lampáša nad vchodom zmaľovaná fuchtľa. Dych jej razil kyslým vínom i horšími vecami. Svoj pohyb zrejme považovala za zvodné vlnenie, ale bolo to sotva niečo viac než potáčanie opilca.

„Zmizni,“ zavrčal Stein tak, že okamžite cúvla a ani si nedovolila zvyčajné reči o zvädnutých vtákoch, ktorými častovala tých, čo ju odmietli.

Kapitán siahol na kľučku, keď ho zľava čosi schmatlo za plášť. Sklonil zrak k beznohému žobrákovi, čo sa tam krčil napriek mrazu. Jemu nič vravieť nemusel, stačil pohľad – bedár ho okamžite pustil a odtiahol sa, celý rád, že mu ruka zostala spojená so zvyškom tela.

Stein vošiel.

V predsieni osvetlenej jediným kahanom stálo hovädo. Inak sa to nedalo nazvať. Stein síce nebol ktovieako vysoký, ale vďaka rozložitej hrudi a pleciam pôsobil robustne. Chlapovi s dlhými vlasmi, dlhou bradou a dlhým hrčavým obuškom v ruke však nesiahal ani po ohryzok a pripadal si pri ňom útlo ako dáky výrastok.

„Pán zabľúdlil?“ Slová padali z ozruty ako balvany.

„Hľadám Křena,“ oznámil Stein úsečne.

„Nepoznám.“

Kapitán zúžil oči. Obrovi očividne robila ťažkosti aj bežná zrozumiteľná reč, takže niečo také náročné ako presvedčivá lož bolo celkom mimo jeho schopností.

„Má spoločníka – veľkého, málovravného, chýbajú mu dva prsty na pravej ruke. Obaja sú miestni štamgasti.“

„Nepoznám.“

Stein pokýval hlavou. „Ako myslíš. Nájdem si ich sám.“

Pohol sa ku dverám, ale cestu mu prehradil rýchlo zdvihnutý kyjak.

„Pán tu nie je správne.“

Kapitán si znovu otrávene vzdychol a zdvihol hlavu. Aj v očiach obyčajného barana bolo viac umu ako v tých obrových.

„Prijmi dobrú radu, človeče. Daj preč tú rárohu, pusti ma a nech sa vnútri stane čokoľvek, drž sa bokom. Neskôr mi za to poďakuješ.“

„Pán sa vyhráža?“ zachmúril sa strážca.

„Pán je Stein zo Striebornej skaly.“

V prázdnych očiach skrsol náznak porozumenia. Koloľhnát nezrozumiteľne hlesol, zafučal a zdanlivo sa scvrkol. Kyjak klesol k podlahe.

„Pán kapitán,“ zachripel. Namiesto duniacich kameňov už hrkotali len črepy z čohosi, čo sa rozbilo na márne kúsky.

Stein prikývol, prešiel k odchýleným dverám a vstúpil do šenku.

Trutnov už mal najhoršie časy za sebou. Pochybná sláva lúpežných rytierov skončila na popraviskách, obdobie krvavého bezvládia, keď mesto sužovali výčiny povstalcov a súperiacich zločineckých bánd, ukončil tvrdý zásah cisárskeho vojska. Rody samozvaných krutovládcoz z okolitých hradov vyhynuli alebo po niekoľkých zrazených hlavách a zhabaných majetkoch skrotli. V Trutnove sa v uplynulých desaťročiach podarilo nastoliť zákon a pred deviatimi rokmi bol dokonca povýšený na kráľovské mesto.

Havranej rokliny sa tento vývoj navidomoči nedotkol. Stein zostupoval po schodoch a mal dojem, že sa nejakým kúzlom preniesol hlboko do minulosti. V rozľahlej miestnosti so začadeným trámovým stropom bolo plno, ale na dohľad ani jedinú tvár, čo by vyzerala aspoň trochu poctivo, dôveryhodne či nebudaj úctyhodne. Bolo tam teplo, ale vzduch sa takmer